

*Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul,
acoperământul meu este Duhul Sfânt,
Treime Sfântă, slavă Ție!*

PĂSTRAȚI-MĂ ÎN INIMILE VOASTRE!

**Părintele Paisie de la Secu
Viața și lucrarea misionară**

Ediție realizată de Prof. Paul Bălan

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2014

Cuprins

Cuvânt de început bun	7
Viața misionar-jertfitoare a Părintelui Paisie Costandel	9
Convorbiri ziditoare între mari duhovnici.....	14
Roda mărgăritarelor duhovnicești	48
Încercări, nevoințe, ispitiri și neazuri	56
Mărturii duhovnicești de la monahi și mireni	65
Alte mărturii duhovnicești	71
Nu mă căutați aici, ci în sufletele voastre!	79
Testamentul duhovnicesc al Părintelui Paisie Costandel	83
Rugăciuni de mult folos	87
1. Rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu	87
2. Rugăciune către Sfântul Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului	92
3. Rugăciune către Sfinții Arhangheli	95
4. Spovedanie de toată vremea	99
5. Rugăciune zilnică către Domnul nostru Iisus Hristos	101
Bibliografie	107

Cuvânt de început bun

Câțiva ani binecuvântați, sufletele multor credincioși au simțit prezența Părintelui Paisie de la Mănăstirea Secu, respirată din minunatele comori duhovnicești pe care cuvioșia sa le-a făcut cunoscute în mai toată țara, printr-un misionarism ortodox autentic, altruist și pilduitor.

Talanții mulți, cu care Bunul și Preamilostivul Dumnezeu l-au înzestrat, au rodit și prin darul scriitoricesc a izvorât această carte, ca o mărturie de sfințenie, dăruire și trăire duhovnicească vie a monahului pătimitor Paisie Costandel, ajunsă și la noi după mutarea sa la cele veșnice.

Introducându-ne în duhul rugător și duhovnicesc al legăturii lăuntrice dintre mari duhovnici, apropiați timpului și neamului nostru, Părintele Paisie trezește și în noi duhul rugăciunii și al dorului neostoit pentru Împărăția Cerească.

Din mărturiile cuvioșiei sale, aflăm rostul ziditor al pelerinajului la sfintele mănăstiri, prin întâlnirile cu marii nevoitori ai acestor locuri binecuvântate. Unii dintre fiii duhovnicești ai Părintelui Paisie, dar și modești martori ai dezvăluirilor minunate, mult folosite de suflet, au peregrinat an de an, în timpul verii, pe la sfintele mănăstiri moldave, culegând roade de mântuire împărtășite nouă cu

tainică bucurie, prin această lucrare ziditoare mângâiată de duhul vetrelor sihăstrești...

Părintele Paisie, iubind mult trăirea jertfitoare de pelerin și misionar ortodox, la rândul lor, fiii săi duhovnicești s-au străduit, au dorit și în bună parte unii au reușit, fără nici o răsplată, în semn de recunoștință și dragoste creștină pentru cuvioșia sa, să scoată la lumină mărturii smerite și convingătoare ale învierii lăuntrice, posibilă și în vremurile noastre doar celor cu inima înfrântă!

În contextul vieții de astăzi, mai mult ca oricând, sfatul testamentar al cuviosului monah, „de a ne ruga neîncetat și de a nu osândi pe nimeni”, ar trebui să ni se sădească în inimi cu putere multă, dar să și rodească cu sinceritate deplină!

Fie ca Bunul, Milostivul și Dreptul Judecător, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cu rugăciunile totdeauna bine primite și grabnic ajutătoare la Tronul Ceresc ale Măicuței Domnului, să ne lumineze cărarea spre mântuire și prin acest îndemn paterical al Părintelui Paisie de la Secu, de a învia lăuntric.

Fiii duhovnicești

Părintele Paisie, monahul și pătimitorul

Viața misionar-jertfitoare a Părintelui Paisie Costandel

L-am întâlnit în sfânta mănăstire Secu prin anii 2003-2004. Stătea pe o băncuță, lângă fântâna din curtea mănăstirii, cufundat în rugăciune sau în meditație duhovnicească. Avea chipul senin, luminat și cu un zâmbet șăgalnic în colțul buzelor. M-am adresat așa cum se cuvine unui călugăr bătrân, iar dânsul mi-a răspuns cu multă blândețe: „Doamne ajută, frate Paul, bine ai venit la noi, în mănăstire”. Am rămas uimit de memoria atât de vie a Părintelui. Nu ne mai văzusem de cel puțin 10-12 ani, de când ne cunoscusem la sfânta mănăstire Cernica, în chilia Părintelui Ilarion Argatu. Cu simplitatea care îl caracteriza, a început a depăna amintiri legate de fapte de mult întâmplare, după care am primit povețe deosebit de înțelepte legate de buna creștere a copiilor și, în general, despre viața de familie.

M-am despărțit de Părintele, după aproape un ceas de conversație, plin de o bucurie duhovnicească pe care de mult nu o mai trăisem, limpezit și luminat de sfaturile, îndemnurile și de cuvintele sale pline de har, drese parcă cu acea sare duhovnicească a celor înțelepțiți de Dumnezeu, cuvinte adesea împodobite cu citate din Sfânta Scriptură și mai ales din învățăturile evanghelice ale Mântuitorului și Domnului nostru Iisus Hristos. Bătuse primul clopot, care ne strângea pe toți la masa de la trapeză. Pășea agale, cu pași

mărunți, măsuțați de trecerea anilor, dar și de suferințele sale, de care aveam să aflu ceva mai târziu.

Rămas singur pe bancă, am rememorat parcă firul celor dintâi discuții avute cu Părintele, pe când îmi povestise, cu o mare deschidere și sinceritate, crâmpiele din viața sa. S-a născut pe data de 16 martie 1929, la Constanța. Apropierea de mare și dorul de zăările îndepărtate ale lumii aveau să-i marcheze o bună parte din viață, căci s-a angajat în marina militară, ajungând chiar comandant de navă și așa a avut prilejul să străbată mări și țări... A fost căsătorit, dar numai pentru o perioadă foarte scurtă de timp. Nici măcar un an nu a durat căsnicia sa. Motivele despărțirii nu mi le-a dezvăluit, însă dorul de mănăstiri și de viața monahală aveau să pună o desăvârșită stăpânire pe sufletul său cald, luminat de o credință sinceră și curată.

Acest lucru s-a întâmplat după o întâlnire, cu adevărat proniatoare, cu marele nostru duhovnic de la schitul Sihla, Părintele Paisie Olaru, întâlnire care avea să-l marcheze definitiv și pentru viața aceasta vremelnică, dar mai ales pentru veșnicie, căci dorul după Împărăția lui Dumnezeu și cel de mântuire își pusese cu totul pecetea pe acest suflet ales. „Ai să te faci călugăr și vei purta numele de Paisie”, îi spusese profetic bătrânul avă, după prima spovedanie pe care o primise de la fratele Petru (Costandel), după numele său de mirean. Bătrânul duhovnic Paisie Olaru era un om cu totul dăruit lui Dumnezeu și aproapei lui. Ajunsese, din dragoste de aproapele și prin jertfa lui stăruitoare, neîntreruptă, până dincolo de lepădarea de sine de care ne vorbește Mântuitorul, până la uitarea de sine, căci adesea spovedea până târziu, în noapte, mai ales în

Sfintele Posturi ale Bisericii, uitând de mâncare, de odihnă, dar nu și de pravila de chilie și de rugăciunea cea de toată vremea: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”.

„Dragul meu, dacă ai ști câte lucruri minunate mi s-au întâmplat, cu Părintele Paisie, în toți acești zece ani cât mi-a fost duhovnic! Pentru mulți credincioși, Părintele era ca un sfânt”. La sfârșitul spovedaniei, după ce te încuraja prin cuvinte pline de dulceața mângâietoare a harului, îți făcea rugăciunea de dezlegare, din care nu lipsea o minunată binecuvântare: „Și să-ți binecuvinteze Bunul Dumnezeu căsuța, măsuța, copilașii și lucrul mâinilor frăției tale”. Plecai din chilia Părintelui parcă zburând, plin de bucurie duhovnicească, de liniște și de o pace sufletească de negrăit.

Dar lucrul cel mai important era faptul că avea Paisie Olaru sădea, în omul de lângă el, dorul și dragostea de Dumnezeu și dorul de mântuire. Dacă i-ar fi stat în putere, ne-ar fi luat pe toți cu dânsul la Rai.

Înainte de a fi tuns în monahism, fratele Petru a primit de la avă Paisie Olaru următorul sfat: „Din momentul când vei intra în mănăstire, să nu vorbești pe nimeni de rău, căci mare necaz vei avea”.

În discuțiile pe care le-a avut mai apoi cu frații și părinții din mănăstirea Secu, își amintește părintele rasofor Mihail, atunci când apărea ispita de a judeca sau de a grăi de rău pe cineva, îi reveneau în memorie cuvintele avă Paisie Olaru și înceta de a mai vorbi. Cât de simplă pare la prima vedere această povață, dar cât de greu este de pus în practică.

Când „stâlpul de lumină” de la schitul Sihla a început a se pleca sub povara greutății anilor, fratele Petru a început a se spovedi la marele duhovnic al neamului nostru, Părintele Ilie Cleopa de la mănăstirea Sihăstria. Acest lucru se petrecea pe vremea când Biserica era încă strâmtorată și prigonită de autoritățile acelor vremuri, de dinainte de 1989. În același timp, ținea permanent legătura și se sfătuia adesea cu Părintele Arsenie Papacioc, „Patriarhul Ortodoxiei românești din zona Dobrogei”, duhovnicul sfintei mănăstiri de maici de la Techirghiol, acesta fiindu-i aproape de casă. Acești mari duhovnici se nevoiseră odinioară ani în șir la mănăstirea Sihăstria, apoi la mănăstirea Slatina și petrecuseră în pustie ceva vreme, pe când organele securității de atunci îi urmăreau pentru a-i aresta, „din pricina activității lor pline de râvnă, spre slava Bisericii dreptmăritoare și luminarea poporului nostru dreptcredincios”.

După ce împrejurările vieții i-au despărțit, ei au rămas prieteni, întărindu-se unul pe altul în grelele încercări și ispite ale vieții, așa încât fratele Petru s-a făcut părtaș la un lucru minunat: ava Cleopa înregistra cuvânt duhovnicesc pe casetă pentru ava Arsenie, iar acesta din urmă înregistra cuvânt pentru ava Cleopa sau răspuns la cuvântul lui, pe care-l trimitea tot prin intermediul fratelui Petru. În acest chip, cei doi mari duhovnici țineau o strânsă legătură la vremuri de mare restriște. „Aceste casete sunt adevărate catehisme”, mi-a spus cândva Părintele Paisie Costandel, cu ochii umeziți de lacrimile frumoaselor aduceri aminte. „Sunt ceva de suflet; unele au apărut în colecția «Ne vorbește Părintele Cleopa», altele, nu”.

Dar această frumoasă legătură duhovnicească avea să se extindă, odată cu trecerea anilor, prin râvna neobosită a fratelui Petru, și la alte adevărate „dialoguri” duhovnicești între acești doi mari stâlpi ai Ortodoxiei românești, dar și cu alți importanți duhovnici, pe care neamul nostru a avut marea binecuvântare cerească de a-i avea în mijlocul său: Părintele Ilarion Argatu, Părintele Paisie Olaru, Părintele Dimitrie Bejan. Pentru a ilustra câteva crâmpie din aceste adevărate comori ale spiritualității Bisericii noastre drept-măritoare, le vom reda în ordine cronologică, așa cum apar ele în volumele 9 și 10 ale cărților intitulate *Ne vorbește Părintele Cleopa*, prin truda atât de frumoasă și de adevărată zidire duhovnicească a Părintelui Ioanichie Bălan.

Iată, mai întâi, redată fidel, dialogurile înregistrate între Părintele Cleopa și Părintele Arsenie, sau răspunsurile Părintelui Arsenie către Părintele Paisie și obștea mănăstirii Sihăstria.